

Kipipálók

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXII. évfolyam, 18. szám, 2018. május 4.

„Ez a jelentés minősített hazugságok gyűjteménye” – mondta Szijjártó Péter magyar külgazdasági és külügyminiszter az Európai Parlamentben. Történt ez azután, hogy a testület állampolgári szabadságjogokkal, bel- és igazságüggyel foglalkozó bizottsága (LIBE) méltányosságból, kivételezve meghívta a Magyarországról szóló jelentéstervezet megvitatására. Röviden: a magyar diplomácia hivatalos vezetője sértegetésekkel válaszolt arra, amiről eleve nem is kellett volna megkérdezni. Mire a jelentéstevő, Judith Sargentini holland zöld párti képviselő megjegyezte, ha már a LIBE olyan udvarias volt, hogy meghívta a magyar kormányt, akkor elvárná, hogy viselkedjék kormány módjára („be governmental”). Ezzel a magyar fülnek talán szokatlanul hangzó szöveggel Sargentini fontosabb dolgot mondott, mint ami Brüsszelben és Strasbourghban sok év alatt részletekben elhangzott a 2010 óta működő magyar kormányok cselekedeteiről.

A bizottságnak azt kellett vizsgálnia, fennáll-e Magyarországon „az uniós alapértékek súlyos megsértésének egyértelmű veszélye”. A módszertannal azonban van egy kis gond – az, amit a magyar viszonyokat remekül ismerő princetoni professzor asszony, Kim Lane Scheppele egy önkritikus pillanatában „kipipálás szemléletnek” nevezett. A politikai struktúra elemzése helyett rendkívül kényelmes külön-külön, tételesen felírni az „alapértékeket” és alapjogokat, aztán külön-külön osztályozni, mennyire tartja be őket az illető kormány. Ha kellően sok pipa hiányzik, akkor meg lehet állapítani, hogy a kormány rossz, gonosz, nem való az Európai Unióba. És emiatt büntetni kell, hátha jó útra tér – nem a kormányt, hanem az országot, amely ezt a kormányt demokratikus úton hatalomra emelte. Hiszen egy tagállam népének demokratikus akaratnyilvánításába az uniónak nincs beleszólása, joga van rosszul dönten, övé a felelősség.